

Pod vedením Martina Vacka z 9. třídy

Graficky upravil: Jiří Nenáhlo

Výlet do Drážďan – 6. 5. 2011

Ráno, v pět hodin, se scházíme před budovou školy. Všichni si oddychnou, když uvidí, že autobus, kterým pojedeme, je hezký. Cestou do Německa někteří žáci využijí dlouhé chvíle a odpočívají, popřípadě spí. Já unavená nejsem, a tak se dívám z okna a prohlížím si přírodu. Najednou zastavujeme, ale nikdo netuší proč. Po chvíli se dovídáme, že do muzea Karla Maye budeme muset dojít pěšky, protože autobus je příliš vysoký a neprojde pod mostem. Cesta pěšky trvá přibližně deset minut. V muzeu mě moc věcí nezaujme. Konečně odcházíme a jedeme do Drážďan. Náměstí jsou opravdu nádherná. Upoutá mě spousta budov, a tak se jen tak kochám a užívám si volného dne a konečně zábavného výletu. Na jednom z náměstí máme hodinový rozchod. Se svými kamarádkami zajdeme do McDonaldu a německé vyjadřování se mi kupodivu docela daří. Poté se jdeme projít na trhy a prohlížíme si spousty pěkného zboží. Neodolám a koupím si něco malého na památku. Cestou do Zwingeru se už nemohu dočkat, co uvidím. V galerii dostaneme opět hodinový rozchod, ale abych si stihla prohlédnout všechny obrazy a obdivovat malíře z minulých století, je hodina příliš krátká. Teď už se všichni těší na kolesový parník, kterým máme za chvíli jet do Pillnitzu. Čekáme u řeky a všichni jsou napjatí. Konečně se otevírají závory a my můžeme nastoupit na loď. Obsadím nejlepší místa a čekám, až mne kamarádky najdou. Najednou kdosi řekne, že už plujeme, ale špatně se podíval. Byla to jen voda, která se díky větru rychle vlní a vytváří dojem, že se loď pohybuje. Ale teď už to není mýlka a cesta začíná ubíhat. Parník zatroubí a já se leknu tak moc, až mě štípne u srdce. Pohled na krajinu okolo Labe je nepopsatelně nádherný. Neodolám a k úchvatné vyjíždě si dám zmrzlinový pohár. Moje kamarádky si dají také. Je výborný. Všichni si cestu chválíme, ale už jsme na konci dvouhodinové cesty. Vystupujeme přímo před zámek a jdeme se podívat na okouzující zahrady. Velice si užívám poslední chvíle v Německu. Mrzí mě, že už nastupujeme do autobusu a teď nás čeká jen dlouhá cesta zpátky do Čech. V klidu si ještě promítám celý den, který se opravdu zdařil. Jsem moc ráda, že jsem se tohoto výletu mohla zúčastnit.

(V. Martínková, 9. tř.)

Cesta parníkem na hrad Pillnitz

Expozice v muzeu Karla Maye

I úsměv je velký dar

Pomoc, tak na tu se v dnešní době trochu zapomíná. Lidé si pod tímto pojmem představují hlavně peníze a práci. Ale pomoci také může vlídné slovo, úsměv. To nejdůležitější je, že každý z nás může pomoci. A tak se pěvecký kroužek pod vedením paní učitelky D. Žákové a D. Vesecké rozhodl, že 19. 4. 2011 dojedou potěšit všechny klienty v Domově pro seniory ve Vlašimi a zpestří jim Velikonoce. Když jsme začali zpívat, viděli jsme, že se nám podařilo to, co jsme chtěli. Lidem se na tvářích začaly tvořit úsměvy a někteří s námi dokonce zpívali. Nakonec chlapci šli babičky vyšlehat pomlázkou a děvčata roznesla práníčka. Všichni jsme odjížděli s krásným pocitem. Byli jsme rádi, že jsme pomohli a potěšili, byť jen maličkostí.

(Pěvecký kroužek)